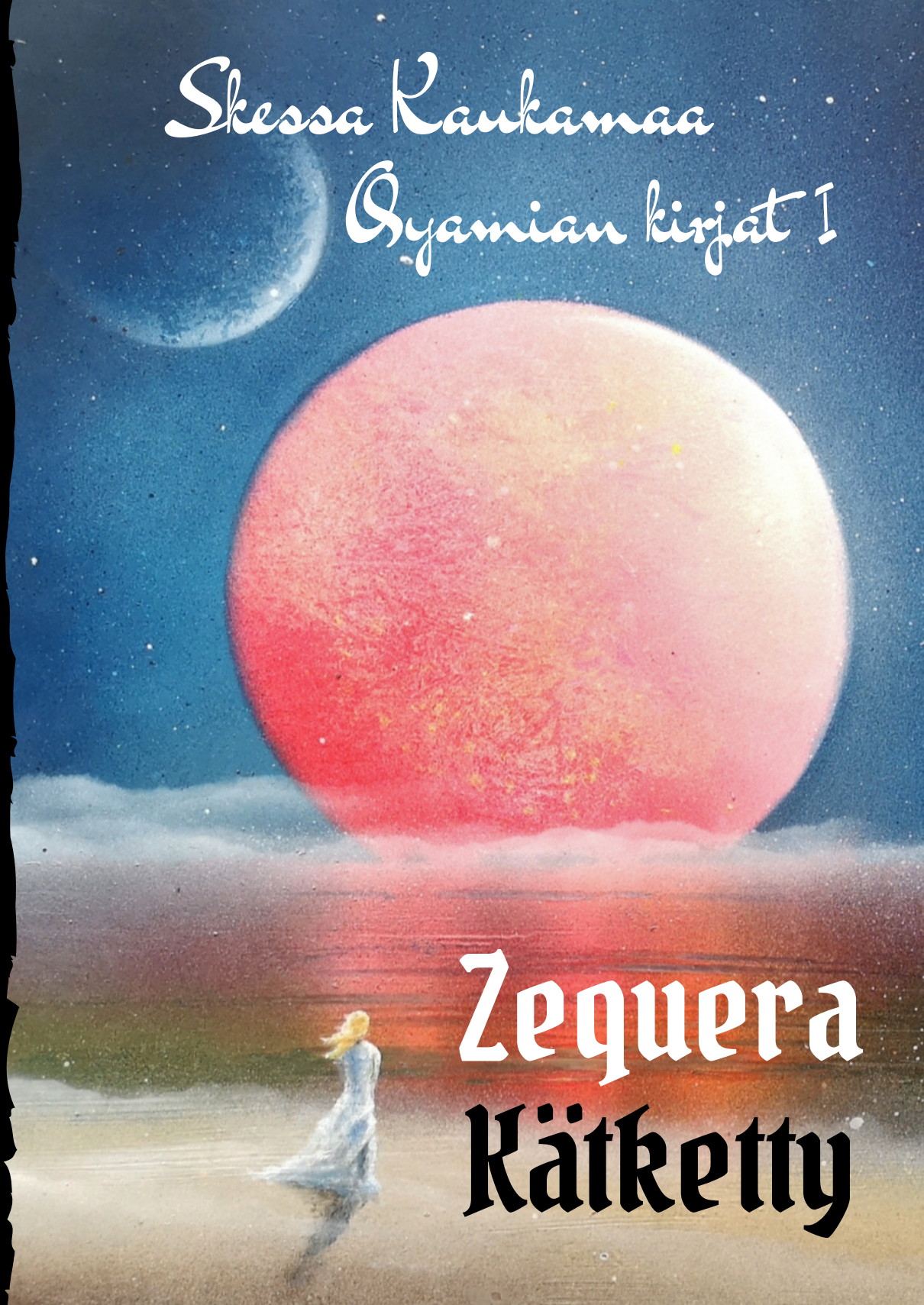

The background of the cover is a painting. It depicts a vast, flat landscape under a deep blue night sky. A large, pale blue moon hangs in the upper left. Dominating the center is a massive, glowing red sun or planet, partially obscured by a thin layer of white clouds. The sun's light casts a long, vibrant red glow across the horizon and onto the ground. In the lower left, a small figure of a person with blonde hair, wearing a long, flowing white dress, stands looking towards the horizon. The overall mood is surreal and dreamlike.

Skessa Kaukamaa
Gyamian kirjat I

Zequera
Kätketty

Zequera

Kätketty

Qyamian kirjat I

Zequera

Kätketty

* * *

Skessa Kaukamaa

© 2019 Skessa Kaukamaa

www.skessakaukamaa.fi

Kannen kuvitus: Tero Kivelä

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8014-3

*Tämä on tarina,
jota on mahdotonta pukea sanoiksi.
Mutta päätin silti uhkarohkeasti yrittää.
Ja onneksi minun ei tarvinnut kulkea matkaani yksin!*

*Haluan kiittää ystäviäni kaikesta saamastani tuesta, ilman teitä
ei olisi tätä kirjaa. Erityisesti valtava kiitos Johannalle merkittävästä
avusta ja kannustuksesta. Sekä Ihmiselämää suurempi kiitos rakkaalle
aviomiehelleni rajattomasta ymmärryksestä ja kärsivällisyydestä.*

*Tämä kirja on omistettu kaikille Örkeille,
Ze'era Orutaqunda, aora Oraqueus!*

*Suurella rakkaudella,
Skessa*

Esinäytös

*J*umalten olemassaololla ei ollut mitään sen suurempaa tarkoitusta. Ne soljuivat tiivistyneinä tunteina universumin syvyyksissä – tietoisina omasta itsestään ja tarpeettomuudestaan. Ne eivät olleet osa mitään järjestelmää tai minkäänlaista suunnitelmaa. Kukaan tai mikään ei tarvinnut jumalia, joten ne olivat täysin merkityksettömiä. Ja vapaita.

Lopulta pelkkä ikuinen oleminen kävi jumalille kuitenkin sietämättömäksi, joten ne ryhtyivät kehittämään itselleen virkaa. Ne halusivat viimeinkin tarkoituksen olemassaololleen, luoda jotain omaa ja sen myötä leikkiä olevansa itseään suurempia – luomansa herroja.

Niinpä jumalat ryhtyivät luomaan tähän rajattomaan universumiin erilaisia pieniä maailmoja, jotka olivat kuin pitkäkestoisia tieteellisiä kokeita. Ne halusivat nähdä, mitä kaikkea ne pystyisivät luomansa ympärille rakentamaan. Kuinka monipuoliseksi ne voisivat maailman venyttää, pitääkseen sen kuitenkin kasassa, säilyttääkseen sen hallinnassaan.

Ja joka kerta – kun ne lopulta tajusivat menettäneensä maailman herruuden, muuttui tuo kaikki vailla sen suurempaa arvoa olevaksi leikkikaluksi, jonka tuboaminen oli ehkä jopa koko luomistyötäkin nautinnollisempaa.

Hetkessä jumalat pyyhkivät kaiken luomansa pois, jolloin elämä lakkasi olemasta ja koko maailma katosi tyhjyyteen... Vain tehden tilaa uudelle, entistään suuremmalle kokeelle.

Kuten jumalat, todennäköisesti myös Meri oli ollut aina olemassa. Se aaltoili aurinkojensa valossa, heijastaen syvän sinistä hehkua itseään ympäröivään avaruuteen. Kuin tunlen lailla se hyräili yksinäisyyttään, tyytyväisenä äärettömästä tyhjyydestä ympärillään. Hiljaa se väreili, keinnui ja tuuditti itseään omassa sylissä.

Meri oli lempeä, itselleen – sillä ketään muita ei ollut. Se rakasti yksinäisyyttään, omaa ääntään ja sitä miltä tuntui lipua vapaana. Se rakasti itseään.

Eikä se kaivannut mitään eikä ketään, eihän se edes tiennyt muusta. Oli vain se itse – sekä kaukana hohtavat kaksi aurinkoa, jotka olivat täysin hiljaa. Ne antoivat ainoastaan kirkkaan valonsa Merelle, jotta tämä saattoi nähdä itsensä, ihailla omaa kauneuttaan.

Jumalista neljä havaitsi tuon kaukaisen yksinäisen Meren, täydellisen sylin uusille maailmoille. Ne eivät välittäneet Meren omasta tahdosta, sillä alkuun ne eivät osanneet edes kuvitella sellaista olevan.

Niinpä Meren lupaa kysymättä jumalat loivat sen pinnalle omia saarimaat, aikomuksenaan lopulta täyttää luomansa maat elämällä. Ja jokaiselle maalle ne loivat kukin omat kuunsa, hallitsemaan noita veden varassa kelluvia kasvualustoja.

Mutta tästä kaikesta häiriöstä suureen vihaan syttynyt Meri nieli nuo saarimaat syvyksiinsä – jumalten ulottumattomiin. Ja vaikka jumalat sinnikkäästi

yhä loivat sen pinnalle uusia maailmojaan, katosivat ne joka kerta tuon petollisen syvän sinen uumeniin.

Sitkeää tahtojen taistelua kesti oman aikansa, kunnes jumalten luomat maat sairastuttivat Meren, jolloin sen oli lopulta pakko sylkäästä sisuksistaan ulos tuo kaikki sinne nielemänsä. Niin syntyi yksi valtavan suuri saari, kokonainen manner, jääden raskaana taakkana lipumaan sinisen veden vastahakoiseen syleilyyn.

Tuo manner oli Merelle nyt jo liian suuri hetkessä hävitettäväksi, joten sen oli pakko alistua kannattelemaan tätä valtavaa taakkaa sylissään. Aikailematta jumalat ottivat mantereen haltuunsa, johdattivat kuunsa sen ympärille ja loivat tähän uuteen maailmaan aikomaansa elämää.

Ensin syntyivät metsät ja järvet. Tasangot ja erämaat. Vuoret ja laaksot. Yhteistuumin jumalat täyttivät luomansa maailman eläimillä, jolloin syntyivät nisäkkäät, linnut ja kalat. Kunnes viimein niiden luomistyö alkoi näyttää jo jollakin tapaa valmiiksi saatetulta, ja ne päättivät lopulta antaa maailmalle nimen, Qyamia – Maavesi.

Mutta mikään maailma ei ollut lopullisesti valmis, ennen kuin se saisi päälleen oman kansan. Rodun, joka koostuisi älykkäistä olennoista. Sen kaltaisista, jotka kykenevät elämään itsenäisesti. Tekemään omat valintansa, joihin sisältyisi väistämättömiä myöhempiä seurauksia, niiden taas johdattaessa olentoja yhä eteenpäin, aina vain kohti uusia valintoja. Joka kerta se oli ollut kuin päättymätön tarina, jota jumalat olivat seuranneet siihen itse puuttumatta – kunnes oli pakko.

Vasta tuon kaltainen ähyllinen elämä pystyisi tuottamaan jumalille varsinaista huvia. Ja tällä kertaa jumalat päättivätkin jokainen luoda täysin oman kansansa tähän yhteen suureen maailmaan. Oman rodun, joka niistä kustakin itseltä tuntui mielenkiintoiselta. Ja niin syntyivät Qyamian kansat – Örkit, Haltiat, Lobikäärmeet sekä Ihmiset.

Entä Meri?

Se ei koskaan luopunut vihastaan – vaan päinvastoin sen viha kasvoi kasvamistaan, synnyttäen aina vain sitkeämpää tahtoa maailman tuhoamiseen. Sinikkäästi Meri yritti syödä maata rannoilta päin, syövyttäen sisämaahan aina vain pidempiä uomia, jotka se täytti omalla petollisella vedellään.

Maailma pieneni hitaasti, vaivihkaa kansoihinsa keskittyneiden jumalten katseilta. Samalla Meri myös nursi syvällä sisällään olevaa maailman pohjaa, yrittäen hioa sitä olemattomiin – edes pieni hiven kerrallaan.

Mutta lopulta työn hitauteen turhautuessaan Meri yritti pusertaa koko maailman pois sylistään, tehden tabottomasti hallaa vain itselleen. Meren valtava puristava voima muutti maailman pohjan mustaksi, kovaksi timantiksi – jota olisi mahdotonta enää tuhota.

Jotain Meri oli sentään ehtinyt saada aikaan. Koko Qyamian poikki kiemurtelevan syvän uoman, joka oli kuin petollinen käärme maailman pohjassa. Ja kun tuo pohja yllättäen kivettyi timantiksi, lohkesi maailma kahtia tätä syvää uomaa mukaillen. Niin syntyivät Qyamian kaksi erillistä saarta, joiden rannoille kohoivat jumalten kasvattamat Suuret Vuoret, kuin muuriksi Meren syövyttäviä aaltoja vastaan.

Toiselle näistä saarista jäivät asumaan Örkit, Haltiat ja Ihmiset, kun toinen saarista eristyi kokonaan Lobikäärmeille – näille sittemmin jo unohdetuille, joiden olemassaoloon lopulta vain harvat enää uskoivat.

Niinpä aikojen kuluessa Lobikäärmeiden saaresta tuli pelkkä myytti. Siitä kerrottiin satuja lapsille, tarinoita aikuisille – talven pimeinä iltoina.

1.

Miltä kuulostaa täydellinen hiljaisuus? Miltä syvä hiljaisuus kuulostaa sen jälkeen, kun ilma on juuri hetki sitten ollut täynnä korvia vihlovia ääniä? Kun Ihmiset ovat itkeneet, huutaen anoneet armoa – sitä kuitenkaan saamatta. Kirkuneet suunnattomasta pelosta, peläten ensin kuolemaa, sitten jopa elämää. Parkuneet sietämättömästä kivusta ja tuskasta – sekä viimein, kuin armahduksena, tukehtuneet omaan vereensä.

Ja entä, kun vielä tämän kaiken yläpuolelle ovat kantautuneet viholisten äänet. Kun niiden syvä sanaton viha on jyrissyt Suurten Vuorten kivivyöryjen lailla, sekä niiden aseet ovat olleet äänekkäämpiä kuin Ihmiset ennen kuolemaansa.

Sen kaiken jälkeen tulee syvä hiljaisuus, joka haisee vereltä. Ihmisvereltä. Ja tuo hiljaisuus on raskaampi kuin mikään kannettu taakka. Vaikka ilma ympärillä ei paina mitään, silti tämä hiljaisuus painaa. Aivan kuin koko maailma olisi nostettu pelosta jo valmiiksi täriseville harteille kannateltavaksi. Ja hiljaisuus vetää perässään aikaa, hitaasti venyttäen.

Joten oliko aikaa kulunut nyt vasta vähän – vai jo paljon? Sitä ei voinut kukaan tietää.

”Älä liiku! Ole ääneti aloillasi. Niin kauan, kunnes on täysin hiljais-
ta...” Ne olivat äidin viimeiset sanat.

Viimeiset ymmärrettävät Ihmissanat, jotka hädin tuskin edes pystyi kuulemaan kaiken sen kaaoksen keskellä. Sanat, jotka olivat samaan aikaan kuiskaus ja huuto, käsky ja pyyntö, epätoivoinen rukous. Sekä hyvästit koko maailman kalleimmalle aarteelle – hyvästit omalle rakkaalle lapselle.

Ja siitä hetkestä asti yksi oli ollut noiden kylään hyökänneiden Örkien vihaisten katseiden sekä tappavien aseiden tavoittamattomissa. Täysin liikkumatta ja ääneti. Pienenä keränä taljan alla, jonka äiti oli hänen päälleen heittänyt.

Vihollisten mellastaessa kylässä tuo pieni taljanytytti oli lopulta kätkeytynyt yhä visumpaan piiloon. Ja vaikka Örkrit mielestään käänsivät koko kylän ylösalaisin, jäi yksi vähäpätöinen talja kuitenkin vaille niiden huomiota. Täyden kaaoksen jäljiltä olevan roinan peittämä peurantalja, joka kätki sisäänsä ainoan eloon jääneen.

Jäljellä oleva ilma muuttui taljan alla paksuksi, raskaaksi hapettomaksi puuroksi. Hengittäminen ääneti ja liikkumatta oli hyvin vaikeaa, lopulta täysin mahdotonta. Varovaisesti lapsi kohotti taljan reunaa, kurkistaen ulos piilostaan ja tunsu, kuinka viileä yöilma syöksyi kohti hänen kasvojaan. Hetken tuo tunne oli lähes huumaava, kuin vapaus olisi tul-

Tämä on tarina selviytymisestä, vihasta,
ennakkoluuloista ja rakkaudesta. Nane jää lapsena
oroksi, kun Ökit tappavat hänen vanhempansa. Siitä
alkaa hänen pitkä tie kohti anteeksiantoa - sillä vain
sitä kautta hän voi luopua vihastaan. Nanan matka on
yllätyksiä täynnä, eikä hän voisi koskaan kuvitellakaan
kenen kautta hän lopulta löytää elämäänsä rauhan -
ja rakkauden.

9 789515 680143

www.skessakaukamaa.fi